

ଓ ০ ঘ.

1114.

কেৱলবক্ত, ঐৱ. এণ্ড., অতুল. এণ্ড.,

ര റ ഡ .

റമ്പക്കത്താഃ - കേരളവക്ക് എം.എം., അർ.എം.,

1114.

Printed at The Union Press, Tripunittura.

First Edition.

Price as. 6.

രാധ.

രംഗം 1.

(സാഹാർന്നാഃ യമനാനദിതിരം.)

(രാധ ഒരു പാരക്കല്ലിമേൽ ഇരിക്കുന്നു. യമനാനദിയിൽ
നിന്നും വരുന്ന കളിർക്കാറു് വലിച്ചുപ്പസിച്ചു്
ഉഭോഷ്ഠത്രാടക്കുടി പുഞ്ജിനിതുകുന്ന)

രാധ:— ഹാ! ഏനെന്തായ സുന്ദരമായ സാധാരണം!
എവരും ഏന്തുറാനും! എൻ്റെ എഴുപയം നിറയുന്ന.
ഇളംവിയൈലിയ്ക്കുന്ന. പ്രേമം, പ്രേമം, ഹാ ഹാ
ഒസ്തന്ത്രം ഇതുതന്നു, അതന്ത്രവും ഇതുതന്നു.
ഈ രഥക്ക്ഷരം ഏനെന്തായ ഗൈരവമേറിയ അത്ര
യത്തെ വഹിക്കുന്നു. ഈ ഭലാകും മുഴുവൻ ഇതുകൊ
ണ്ടു് വഴിയുന്നു. ഈ മറയാൻപോക്കുാ മാത്രം
ബാധൻ തന്റെ അത്രക്കതകരങ്ങലെക്കാണ്ടു് ഈ
പുത്രക്കളേയും ചെടിക്കഴിയും പൂക്കളേയും തണലാട്ട
ബോർഡ് പ്രേമമല്ലാതെ ഏനെന്താന്നാണു് ഭ്രാതിക്ക
നാതു്. ഈ കാളിന്തിയിൽ നിന്നവരുന്ന കളിർക്കാ

റും നോക്കുക, ഓരോ ഇലകളിൽ തടവുന്നോഴ്ച
അതു ദിവ്യ പദ്ധതിയിൽ ആദിവക്കന്നതു്
ഈ ദിവ്യനബിക്രി തുഷ്ടിത്തുള്ളവിന്റെയാഴക്കന്നോഡം
എൻ്റെ എഴുത്തിൽ തുടിച്ചു് കതിച്ചുംകന
അതു ദിവ്യാനന്ദവസ്തുവിനെയില്ലെങ്കിൽ
നാതു

(ഉമ്മത്താർ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുമാടിപ്പാടുന്നു.)

പ്രേമദേ മനാലി മാനംഷക്കാക്കയും

സീമയററാനന്ദപീഡ്യം നീ.

എങ്ങനിനൊന്നമില്ലങ്ങ നീ ചിത്തത്തിൽ
പൊങ്ങുന്ന ചുന്നുയാം വിശ്വാസപോലെ.

കുലം കവിത്തുടന്തുക്കോടൊഴകനു

പാലാഴി പൊങ്ങി മറിഞ്ഞതപോലെ.

തെല്ലാല്ലോരാനന്ദ മന്നേരമീജോക—

മെല്ലാമെ സുന്ദരസുന്ദരംതാൻ.

ഈ വിശ്വനബിക്കളിൽ മുങ്ങിയ മാനംഷൻ
ജീവിതസാഹല്യം നേടിട്ടുന്നു.

(വേണ്ടാനു കൂടംനിന്നുകൊപ്പക്കുന്നു. രാധ ബബ്ലു
ഡുഷ്ടാർ ശ്രവിക്കുന്നു. റോമാഖ്യാതയാക്കുന്നു. അഞ്ചിന
അല്ലേന്നു കഴിഞ്ഞു്)

രാധ:— തീർജ്ജി, തീർജ്ജി, (എന്ന് യുന്നത്തിൽ) ഹാ! എന്താരാന്ന വിഗ്രഹം! എന്തായ മധുരസപരം! അങ്ങും! താനാൽ? എനിക്കെന്തുണ്ട്? എടി ആയർപ്പെട്ടുണ്ട്! നിന്റെ മനസ്സ് എങ്ങാട്ടോടുനാം? സർപ്പലോകസുന്ദരനായി കാമിനീലോകത്തിനാം കാമനായി വിലസുനാ ആ കണ്ണൻ തിരവടികടക്കാനും കടാക്ഷത്തിന്റെ ഒരു പാതിപോലും അങ്ങളിൽ അനന്തരാഹീതയാകവാനുള്ള ഭാഗ്യം നിന്നക്കണ്ടാം? അങ്ങും അമ്മ ഇപ്പോൾ എന്ന വിളിക്കന്നണാവും. സൗത്തും അസുമിച്ചുനടഞ്ഞി. പത്രവിന്റെ വെള്ളം കൊടുക്കണം. കട്ടിയെ മാറ്റിക്കട്ടണം.

(പിന്നെയും വേണ്ടസ്വനം)

ആനന്ദ മാനന്ദ മാനന്ദമല്ലാ—

റാനായർപ്പെട്ടൻ്കളെ യാസപിപ്പിന്.

നാദബ്രഹ്മാനന്ദസുന്ദരാംഭോധിതൻ

വീവികളിൽ കേളിയാടീടുവിന്.

മുഞ്ഞവിന് പൊങ്ങളിവിൻ നീത്രുവിനാനന്ദ—

പൂർണ്ണക്കടലോന്നാിതാ പൊങ്ങിട്ടണം.

മത്തകളാകവിൻ മുഖകളാകവിൻ

സ്ത്രീകളാകവിൻ നിങ്ങളെല്ലാം.

പാരാതിപ്പാരല്ലാം പഞ്ചാര പാലിൽ-

(പ്രസ്താവന)

നേരായലിന്തിട്ടുമേക്കൗഷ്യം,

ഈ വേണ്ടനാം, അവിച്ചാൽ പരാന്തരം

കൈവല്ലം കൈവന്ന നിന്മിച്ചെന്നം.

(രാധ സ്വർഘയാഴി നിശ്ചന്ന. അല്ലോ കഴിഞ്ഞ്)

രാധ:— ഈ നാഭം കേരംക്കണ്ണവാർഥം എൻ്റെ ഏറ്റ
യത്തിലെ അവിച്ചിനാവികാരങ്ങൾം നാദസ്പത്രപ
ത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. അ
ത്തും അദ്ദേഹത്തിനാതു് എങ്ങിനെ മനസ്സിലായി.
എനിക്ക് വിസ്തൃതമാകുന്നു. എൻ്റെ ഏറ്റയും മാ
ത്രമറിയുന്ന ഈ വികാരങ്ങൾം അദ്ദേഹം എങ്ങനെ
നന്ദസിലാക്കി. എനിക്ക് ലജ്ജവരുന്നു. അനേക
നാരീപരിരംഭലോലനായ അദ്ദേഹം എൻ്റെ ഏ
ദയം അറിയുമോ? ഇല്ല: അറിയില്ല. തൊന്ത്രു്
അറിയിക്കില്ല. എന്തിനാറിയിക്കുന്നോ? ദേവനാരി
ക്കർംക്കരുടി അനാവേക്കവാനുള്ള ഓഗ്രം ഫോരാ

തത ആ കോമള വിന്മാനത്തെ സ്പർശിക്കാതുവായ്
ദർശിക്കവാനെങ്കിലും എനിക്ക് ഭാഗ്യമണിയാൽ
ഞാൻ ചരിതാത്മകയായി. തുഡി! തുഡി! ഹാ.
എന്നൊരു മധുരപദ്ധതി—ഹാ, മധു, മധു,—
ജനാനാനംകൂടി കുടിക്കുന്നു. തുഡി, തുഡി, ആന
ദം, ആനദം. രഹസ്യമായെങ്കിലും ഇതുചുരിക്ക
വാൻ ഭാഗ്യമണിയ പ്രക്കാരം! നിന്റെ ഭാഗ്യം
തന്നെ ഭാഗ്യം. അല്ലങ്കാ അധിരഞ്ജീ! നീ അധികം
ഒക്കാതിക്കാതെ. ആ ഭവനമോഹനന്റെ സൃഷ്ടി
വദനം എവിടെ, 'നീ എവിടെ? കാമിതംഘോര
ഖുണ കോമളപദ്ധതിയെ നീ ചുംബിച്ചുവാലും. (സുക്ഷി
ച്ചനോക്കി, ആനദംസംഭരണത്താട തുടി) അതാ വരു
നു കണ്ണൻ. അയ്യോ. അദ്ദേഹം എന്നാക്കാണ
മോ? എന്തു വിചാരിക്കമോ, ആവോ? (ഒരു മര
ഞ്ചിന്റെ അറികിൽ പത്രങ്ങിനില്ലെന്നു.)

(കുഡാക്ക പ്രവേശിക്കുന്നു: നാലുപട്ടിവും നോക്കിയശേഷം.)
കുഡാക്ക:— ശിവനെ! ആ സൃഷ്ടി! ആ സൃഷ്ടിയിനി
ജും എന്ന വിചനില്ലപ്പോ. ഹാ, എന്നൊരു സൗഖ്യ
നാശം! ചെന്താമരങ്ങോ, ചഞ്ചേരി, രണ്ടാം കുടിച്ചു

ന്നതോ-ഇല്ല, എങ്ങിനെ വള്ളിക്കും അതു മുഖ്യമാണ്? വെള്ളിലാവു കടത്തുത്തുത്തു അവളുടെ ലാറില്ലോ കണ്ണ കണ്ണുകൾക്കുതന്നു യഞ്ചും. വെള്ള കക്ക വാൻ പോയതിന്റെ ഫലം ഇങ്ങനെന്നയായിക്കലുണ്ടിച്ചു. ഒരു പെട്ടീനും വന്നു് എഴുയംതന്നു കവറ്റ്. ഇനി തൊന്തു എങ്ങിനെനു അതു മുഹമ്മദിൽ കാലെടുത്തു വെക്കും. ഹാ! തൊന്തു നല്ലവെള്ളമോക്കുന്നു. നല്ല വെള്ളത്തവാവു്-ഒരു മണി സമയം-അതുകാശത്തിൽ കാറിന്റെ ഒരു കരട്ടപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല-പത്രക്കൈപ്പുതുങ്ങി വീടിന്റെ പിരകിൽക്കൂടി ജനാലവാടി അകത്തുകടന്നു. നിലാവെളിച്ചത്തിൽ 2 റിയുടെ മുലയിൽ വച്ചിരുന്ന വെള്ള എന്തുക്കുണ്ടും വെള്ളം കാണാമായിരുന്നു. തൊന്തു അട്ടത്തത്തും, അവിടെ പത്രങ്ങിയിരുന്ന കണ്ണും പുച്ചും ഉറിതട്ടിലിരിച്ചു് ഒരു ചാടലും കൂപ്പും-കലകലശ്ശേഷും കൊണ്ടുമറി മുഴങ്ങി-അപ്പോളിഞ്ഞു് ഒരു ശുഭി, “രാധേ, രാധേ! എന്താ അതു ശ്ശേഷും, നോക്കു,” എന്ന പറയുന്നതു കേൾക്കാറായി. അതു കേൾക്കണം താമസം തൊന്തു പുറത്തുക്കു ചാട്ടവാൻ. അപ്പോൾ

ഈക്കണ്ട കാഴ്ചയല്ലോ! എൻ്റെ ഇന്ത്യൻ, ചിന്ന്
ചുംതിരി, അവരവരെ നീണ്ടചുങ്കണ്ട തലമുടിയോ
ടം വിടന്ന് ചെന്താർദ്ദൈശ്രദ്ധപോലെ വിശാലമായ
സേതുങ്ഗങ്ങളോടും, തുടക്ക പനിനിർവ്വൃത്യപോലെ വി
ളങ്കനാ കവിളുകളോടും കൂടി, ആമുഖിക, അതെ-
അവളുടെ പേരെന്ത്, രാധ—രാധ, ഹാ! എൻ്റെ
ഈ മധുരമായ നാമം! രാധ, രാധ-പേരുമിക്കവാ
ന്തബന്ന കൊതിവയ്ക്കും. എങ്കയം അകാളിപ്പന്നുന്നു.
പനിനീം പുനിലാവും ചന്ദനവും ചെന്താരം കു
ട്ടിച്ചുത്ത് രഹസ്യവം കൊണ്ടാറാട്ടുനാപോലെ എ
നിക്ക തോന്നുന്നു. അവൾ, അതെ, ആ പെൻ
കിടാവു്-ആ ലാവണ്ണചത്രിക, രാധ-രാധ-ഹായ്
രാധ-രാധ-, ഉന്നാദംകൊള്ളുന്ന, ഉന്നേഷംകൊള്ളു
ന്ന- അവൾ ടാടിഫൂഡായി—എൻ്റെ എങ്കയവും
കൊണ്ടാടിഫൂഡായി. ഹാ രാധേ! ഹാ സുന്ദരീ! എ
ഡയവഞ്ചകി! എൻ്റെ അപരാധം പോരുക്കണം,
ക്ഷമിക്കണോ! ഇം കൊള്ളുത്താത്ത കവച്ചകാര
നെ തജ്ജിയതേ— (പാട്ടം)

പുവനിളിപ്പാൽ കടങ്ങത്തുത്തുണ്ടായ

തുവെണ്ണ താനോ തർക്കാമളാംഗം.

വിണ്ണിലും മണ്ണിലുമെണ്ണിയാൽ കാണാവാൻ

കണ്ണിലുണ്ടാവാങ്ക്രാന്നുമേ!

കാളിദിയാറിന്റെ വെവലും, തെന്നാലിൽ

മേളിച്ച ശീതളിഭാനുമുഖം,

മോടിരോടാട്ടേനാരീ മലർവല്ലികൾ

അടിന മോഹനലാസ്യങ്ങളും,

കുടിയിന്നാശിരോധാരാ മിനാലോട്ടവാൻ

പേടമാൻകാത്തിരേനാട്ടുസിച്ച്.

ഈ! അ കോമളവിറഹം എനിക്ക് കന്തുടി കാ

(നാണ്യം.

ആന്ത് ചിന്താമന്തനായി ഒരു പാറമേൽ ഇരിക്കുന്നു. രാധ

കവിൽ നിന്നും വന്നിട്ട് കൂജ്ഞനെക്കണ്ണിട്ട് പരിഞ്ഞിച്ചു്.)

രാധ:— അദ്ദു! അദ്ദുഹം ഇനിയും പോളിപ്പുണ്ടോ.

എനിക്ക വീടിലെത്തുവാൻ വൈകി. അദ്ദുഹം

കാണാതെ പോകവാൻ ഒരു വഴിയും ഇല്ലാണ്ടോ

ഇല്ലാണ്ടോ! (കൂജ്ഞനും കോമള വിറുഹം നോക്കി, നോ

ക്കി ഉതിരുന്നു) ഒപ്പുമവാരിയെ! സൗഖ്യം സിദ്ധ്യാ!

കാലവും കോലവു മൊന്നമില്ലാത്ത്
ബോലമി വിറുഹമൊന്നപാത്രാൽ
നൊന്നമില്ലീ മലർത്തേതാപ്പുമില്ലാനമി-
ല്ലാനദമൊന്നതാൻ ശ്രേഷ്ഠിക്കുന്ന.

(എന്ന് റാധ ലഭിച്ച നിജുന്ന.)

(ചന്ദ്രൻ, ചന്ദ്രാനന്ന, സുഖഗ ഭത്തലായ ഗോപാളുടീകർണ്ണ ഷ്ടാജിന തിരഞ്ഞെടുവതുന്ന-റാധ പിന്നോഴം മരഞ്ഞനിജുന്ന.)

ചന്ദ്രഭഗ:— അതാ ഇരിക്കുന്ന അതക്കല്ലിനേൽ ന
(മുഴുട കണ്ണൻ.)

ചന്ദ്രാനന്ന:— എന്തെ, ഇന്ന് വേണു എവിടെ?

സുഖഗ:— ഇന്നനാന്താ അദ്ദേഹത്തിന പറിയേ!

അതു മുഖം നോക്കു. അതക്കല്ലുകൾ ഏതു ബോക്കരവി
ലേക്കാ തിരിച്ചിരിക്കുന്നതു്?

ചന്ദ്രാനന്ന:— നമ്മെല്ലക്കണ്ണിട്ടില്ലോ കണ്ണൻ.

സുഖഗ:— അതോ, സുത്രോ?

ചന്ദ്രഭഗ:— നമ്മക്ക് രഹാഡക്ക് പിന്നിൽചെന്ന ക,
ഭിന്നപൊത്താം. എന്നിട്ട് പോത്തിയതു് അതരാണെ
ന്ന് പറയിക്കുന്നും- വാതു.

(എന്ന് എല്ലാവതം പിന്നിൽക്കച്ചല്ലുന്ന. ചന്ദ്രഭഗ
കണ്ണപൊത്തുന്ന.)

സുഭഗ:— അതരാ ക്ലീമൂടിയേന് പറയാമോ?

കുഞ്ജൻ:— കാണാബെഡിങ്ങനയാ പറയാ. എനിക്ക്
ക്ലീല്പാണ്ട് കാണാൻ കഴിയുമോ. അതരാക്കയാ
കാണഞ്ചെ. (ചന്ദ്രഗഭാവ കളം റപ്പിനോക്കിയിട്ട്)
എനിക്ക മനസ്സിലായി. ഇന്തമതിയാണ്ടേ?
(“അയ്യേ, അംഗ്ലോ”! എന്ന് എല്ലാവതാംകൂടി ഒരുമിച്ചു പ
റഞ്ഞു് കൈകൊട്ടി ഉരക്കു ചിരിക്കുന്നു. രാധ ആ ത
ക്കംനോക്കി ഓടിക്കുന്നു. കുഞ്ജൻ ക്ലീ തുറന്നപ്പോൾ
രാധ മരഞ്ഞന്തു കാണുന്നു. “രാധ” എന്ന് അറിയാതെ
പുലസ്സുനു. എഴുനേരു് അങ്ങോട്ടുതുന്ന നോക്കി എ
ഴും മരന്നപോലെ നിഷ്ക്രിയാ.)

സുഭഗ:— രാധ, ഏതുരാധ, എത്തുപററി ഇന്ന്

(ക്ലീന്?

ചന്ദ്രാനന:— എന്താ ക്ലീ! (എന്ന കുഞ്ജൻറെ തോ
ഷ്ഠ കൈവച്ചു്) തെങ്ങല്ലെ മരനോ? എതാ ഇന്ത
(രാധ?)

കുഞ്ജൻ:— ഫോയ്, നേമമില്ല-നിങ്ങൾ കെട്ടില്ലെ-ഈ
നാലെ തെങ്ങളിടെ വീട്ടിലെ രാധ പ്രസവിച്ചു. നല്ല
പെപക്കട്ടിയാണ്. നൗറിയിൽ വെള്ളിപ്പുണ്ട്-
എനിക്കെല്പാപ്പള്ളുക്കാലേക്കാളിം രാധയെ ഇഷ്ടാണ്.

തൊൻ അതിനെ ഓത്തിരിക്കയോ ചെയ്യുതു് അ
താണോ് രാധ എന്ന തൊൻ പറയാൻ കാരണം.

ചട്ടുഗേ:— ഇല, കഴിഞ്ഞില്ല ഭോഷ്ടു്—രാധയെ
യാണോ് അധികം ഇഷ്ടം അണ്ടു! തൊൻ മനസ്സിലാ
കി. രാധക്കു് രണ്ടുഡിവസമായി പനിയാണോ്
തൊൻ കേട്ടു. അവിടെയും കേരിച്ചെന്ന വെണ്ണ ക
ക്കവാൻ. ആ കട്ടി കണ്ടുപോടിയു് തെട്ടിയെന്നോ.
പനിയായിട്ടു കിടപ്പാണെന്നോ, എന്നൊക്കെ ധാതര
ഈ ആവലാതി പറയുന്നതു് തൊൻ കേട്ടു, കിട്ടോ.

ചട്ടാനന:— രാധയെതാ? ആ രാധയെ നമ്മളിട
കുടെയൊന്നും കാണാറില്ലപ്പോ.

സുഗേ:— അതെങ്ങിനെയാ? രാധയെയാണോ് അധി
കം ഇഷ്ടം എന്നാലു പറഞ്ഞതു്, അപ്പോ എങ്ങു
നയാ നമ്മളിട ദപ്പായാൽ മതിയോ?

കുമ്പിൻ:— നിങ്ങൾ വളരെ മിച്ചക്കളിൽ വരുത്തെന്നും
ണോ, സംശയമില്ല— കായ്യും ഏലും എത്ര
എഴുപ്പുത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. തൊൻ ആ— ആ
ക-കനുകയോട് മിണ്ടിയിട്ടുകുടിയില്ല.

എല്ലാവരും:— ഒ, ഒ കണ്ണനെന്താ വിക്കിത്രട
(അഭിഭ്യാസം)

എല്ലൻ:— എനിക്ക്.രാധയുടെ കിടാവിനെ കാണാൻ
(വൈകി)

(എല്ലൻ എല്ലാവയേം അതുദേഹിച്ചു് പോകാന.)

വരുന്നന:— കണ്ണനൊരുമാറാം വന്നിട്ടുണ്ട്— ആ
പെക്കട്ടിയെ കാണാൻ മുത്ത യുതിയെന്താ?

സുഭഗ:— വരുത്തേ പരാജയത്തു് ശരിയാവണോ— ആ
രാധയെക്കണ്ട് മയങ്ങിയിരിക്കണം കണ്ണൻ.

വരുത്തിഗ:— അംബും, അതുപ്പണ്ണാ?•അവർ എങ്ങും
ഒട്ടെ അടിച്ചുതളിടെ മകളാണോ

വരുന്നന:— കണ്ണനിനി അങ്ങനയില്ല

രംഗം. 2.

(രാധാകൃഷ്ണന്— പ്രഭാതം- രാധ അടിച്ചതളിച്ച
കൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്ന.)

രാധ:— വാരിയി വാഹിനിയോട്ടണത്തീടുന്ന
പോരക പോരക വല്ലേ നീ,
എനിലനംഞ്ഞാഡിൽത്തനു നീ ചേരു,
പിനൊയില്ലെതുമേ ഭേദബുദ്ധി.
വന്ന മുക്കുകുനാംബവരലക്ഷ്മിയോ—
ടുനാതശ്ശേലജ്ഞാതീടുന്ന.
എൻ എദയാബൂധിയിൽ പഴളിക്കൊണ്ടിട്ടു
സൗഖ്യാദ്ദേത്തകായിത്തുണ്ടുസത്പം,—
നീലാംബുവാഹകത്രപമേ നിന്റനിഴൽ
കോളിളിക്കീടുന്ന ചിത്താബൂധിയിൽ.

(അടി നിന്തി ദിർഹമായി നിശ്ചസിച്ച്) എന്നുറ
എദയവല്ലുന്നായ തുണ്ണി! തുണ്ണി! അഞ്ചാക്കുന്ന പര
മാനസം. അഞ്ചയുടെ കൂളകോമളവക്കുത്തിൽ.
തഞ്ചുനാ പുണ്ണിരി എത്താര വിണ്ട എദയത്തിലാ
നുന്ന വെണ്ണ പുരഞ്ചത്തത്രു്! കൂൺാനുവകരമായ ആ
ദ്വാരാനാദം, ഹരാ കാട്ടകളേ, മേട്ടകളേ! നിങ്ങൾ

കുടി ആനന്ദപൂര്ണമായോ? നിങ്ങളിലും എണ്ണ
ഉം തങ്കന അതു പ്രാധമികമുഖ്യക്തിയല്ലോ
അതിൽ മാറ്റവാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ആനന്ദമയ
മായ ഇന്ന ശക്തിയിൽ നിന്നണണായ പ്രചന്നാദേ!
നീയും പരമാനന്ദമയല്ലോ? ഇന്ന ഒപ്പുമുപ്പാൽ-
സമ്പൂർണ്ണതിൽ മുഴുവൻവന്നേണ്ടാവിനൊരു ഫലം? എങ്കിലും
കുറവുമെല്ലാം അതു പ്രാധമികമുഖ്യക്തിയല്ലോ
അതിൽ മാറ്റവാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. (എന്ന് ലഭിച്ചിരി
ക്കുന്ന.)

(മുന്നോട്ടേക്ക് പേരായ അമ്മ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

സുന്ദരം:— രാധേ! എന്താ ഇങ്ങനെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു? നല്ലകുത്തായി. അരിക്കത്തിയില്ല, പത്രവിനു വെള്ളംകൊടുത്തില്ല. ആറു പാതുങ്ങളുണ്ട് മോറിയിട്ടില്ല. നീറ്റിവിടെ കിഴങ്കോട്ട് നോക്കിയിരുന്നാൽ മതി. കാർത്തുങ്ങളുംകുന്നടക്കം. ഉം-ഈ യുള്ളവൻ⁹ ഇതോക്കേനോക്കി ഇവിടെ നിന്നാൽ മതിയോ? അവിടെ ജോലിക്കേത്തിയില്ലെങ്കിൽ ആ അമ്മ കടിച്ചതിനാം.

രാധ:— (എഴുന്നോട്) അമമപൊയ്‌ക്കാളി—

ഞാൻ ഇപ്പോക്കണിത്തുക്കാം ജോലിയൊക്കെ.

സുന്ദര:— വാതിലോക്കെ നല്ലവന്നം ഭദ്രമായ?

അടങ്കുക്കണം—അനന്നാളിത്തെപ്പോലെ കള്ളിൽ
കുറാൻ ഇടവരുത്തു്, കിട്ടോ.

(രാധ വികാരപരവശയായി മിണ്ടനില്ല.)

സുന്ദര:— നമ്മുട്ടു എ പത്രക്കാളി മെയാൻ അയയ്യു
ണ്ണതു് ആരുംടെ കുട്ടത്തിലാ? ഒരുത്താ ഇന്നാലെ നഈ
നാലു കൊണ്ടുപോയതു്? ശ്രീഭാമനാനന്നാണ
പ്ലോ കേട്ടതു്.

രാധ:— നവർ പത്രക്കാളി കൗം നോക്കണില്ല—
വൈക്കേനാരം വയരോട്ടിയാ പത്രക്കൾ വരണ്ണ.
ഇന്നാലെ ശ്രീഭാമൻ കൊണ്ടുപോയിട്ടു് നോക്കു,
അവറു വയരുന്നിരച്ചു് ഒരു ഉത്സാഹത്തോടു
കൂടിയാ വന്നോനോ?

സുന്ദര:— ശ്രീഭാമനേയു്, ഇവിടെ കേരിവനില്ലെ
മോഷ്ടിക്കാൻ, ആ കൂപ്പുനെന്നോ, കണ്ണനെന്നോ,
കളി നെന്നോ ഒരുത്താക്കയോ പറഞ്ഞുവരണ്ണ
അങ്ങാലെ യശോദയുടെ ചെക്കൻ, അവൻറെ
കുട്ടിക്കാരനാണോ; ആ കുട്ടിക്കു് കൊള്ളില്ലോ.

രാധ:— അയ്യോ, അമേരിക്ക! (എന്ന മോഹാലസ്സുപ്പട്ടം.)

സുന്ദര:— എത്തുപറവി എൻ്റെ ഫോളിക്ക്, എത്തു
പറവി? എന്താ തൃജ്ഞാനപ്പറവത്തു് പിടിച്ചില്ലോ?
(എന്ന് താങ്ങിത്തലോട്ടം.) അവാ! ആ തൃജ്ഞാൻറെ
മായം. എൻ്റെ കണ്ണതിന്റെ കരളം കട്ടകൊണ്ട്
പോയോ? കട്ടിയിലേ വെള്ള കട്ട കട്ടതനൊക്കാഴിച്ചു.
കാഞ്ചി, മതിന്റെപ്പൂർണ്ണം ഈ മുജത്തിലെ പെൺ
കട്ടികളിടെ ഒക്കെ തന്നൊഴിയാതെ ഉണ്ടിം കട്ട
ചാത്രത്താദി. മുതിന്റെ അവസാനമെന്തോ?
മുതൊരാമനാഷ്ടകതി. ഒരുദ്ദേശ്യശക്തി. എത്തു
ദേപഷ്യം തോന്തിയാലും എനിക്കു തന്നൊ അവസന്ന
യോക്കിന്നോപാർ പിന്നൊയും പിന്നൊയും ഒരു വാതസ
ല്ലും വരുന്നു. എൻ്റെ ജഗദിശ്വരാ! (രാധയെ
നോക്കിട്ട്) രാധേ! കഞ്ഞതു! എടീ, എന്നീക്ക്—
എന്നും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലോ. എൻ്റെ കണ്ണതിനുമിത
എംബന്നും എന്നും പറയണ്ടില്ല—(രാധ എഴുന്നേണ്ടിനും.)
ഒരു, എന്നും പോണ്ടു കിട്ടോ, അനരാധി: എന്നും
പോണ്ടോ. (എന്ന് സുന്ദര പോകുന്നു.)

രാധ:— നീരദ്ദേശവർ! നീരലർ ഫേർച്ചന!
മാരമനോഹര! വാസ്തുദേവ!
ആനായർമാനിനിമാനസഹംസ! സൃ-
ഗാനാത്രിതാവിലലോക! വൈഞ്ഞക!
(എന്ന് വീട്ടിൽനിന്ന് അക്കദേശക്കു പോകുന്നോൾ സബ്രിയാഡ
ശ്രദ്ധിലേപ പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ശ്രദ്ധിലേവാ:— രാധ! രാധ! ഒ ഇതുകണ്ഠാ, എന്നി
ക്കിത്രു് ഖവിടെ ഹര പടിക്കൽ കിടന്ന കിട്ടിയതാ.

രാധ:— എന്താത്, നോക്കെട്ട.

ശ്രദ്ധിലേവാ:— അതു കണ്ഠാൽ വേണംനു് പറയോ?

രാധ:— ആട്ടു, കാണുട്ടു; എന്നാട്ടുപറയാം.

ശ്രദ്ധിലേവാ:— (കൈ പിലിക്കോൽ എടുത്തു കാട്ടുന്ന-രണ്ട്
പേരം മിണ്ണാതെ നിഛ്റന്ന.) എന്താ എന്നിക്കു ഒന്ന്
സ്ഥിലായി. ഭാഗ്യം; രാധേട ഭാഗ്യം.

രാധ:— ഇല്ല. ശ്രദ്ധിലേവേ! ഇല്ല-അതിനുള്ള ഒ
ഗ്രം എന്നിക്കില്ല. ഇം തുച്ഛയായ പെണ്ണർക്കുംതു
വിടെ, ആ മഹാൻ എവിടെ? ഹാ! (കൈക്കർ കൊ
ത്ത് നിതംവാഗാത്തു ചെന്ത് തയ മലത്തി ദഷ്ടികൾ
മേല്ലോട്ടാക്കി ആനവംകൊണ്ടുള്ളബന്ധപോലെന്നിന്)

എൻറ എന്തെല്ലാം വഴിശ്രദ്ധകനാ അതു പ്രേരണയാൽ എന്ന് തുപ്പയാണ്. എനിക്ക് വേരെയൈ നംവേണ്ടാ. അതു പ്രേമം എന്നും എന്നിൽ നിരയെട്ട്, അല്ലത്തല്ലെട്ട്, വഴിശ്രദ്ധകട്ട!

ശശിലേവഃ:— ഇന്ന് മന്ത്രപ്പൂർത്തു് ഒരു കളിയുണ്ട്. എന്നോടു പരഞ്ഞതു് ശ്രീഭാമനാണ് നമമേഖാട്ട് വരാമോ എന്ന് ചോദിച്ചു. രാധ വരുന്നേണ്ടാ?

രാധ:— (അല്ലെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും) എനിക്ക് ഫുഫോല്ലി. അതുരാക്കയോ വരും, അവിടെ?

ശശിലേവഃ:— കൂൺ കൂട്ടകായം ഉണ്ടാവും. പാന പെണ്ണകട്ടികളിലും വളരെപ്പുതണ്ടാവും, എന്നാണ് പരഞ്ഞത. എനിക്ക് നിശ്ചയയോല്ല.

രാധ:— എന്താ നേരം?

ശശിലേവഃ:— ചാലുനിക്കിയോ എന്ന പരഞ്ഞ
(ശ്രീഭാമൻ കാവിക്കൊലുമായി പ്രവേശിക്കുന്ന.)

ശ്രീഭാമൻ:— എന്താ ഇതുകാലേതനു കൂടം കൂടി നിക്കുന്നോ. വൈക്കുന്നരത്നതക്കമ്പയൈക്കാറിച്ചു് അല്ലാഹനയാണോ?

ശരീലേവഃ— തൊൻ രാധ്യദിനാട് പറസ്തു. രാധ
വഴരാനും ആപോല്യാനും പറയാ.

അമിഭാമൻ:— രാധ വരം എനിക്ക് നിശ്ചയണ്ണൻ
ബ്ലോ-ബ്ലോ രാധേ? എന്താൽ രസമായിരിക്കണം:
നോബലാചിക്ക്. അതു മുരളീരവം-അതു മണത്തുപ്പ്
റത്ത് അഞ്ചാനെ, പാലു ചൊരിയുന്നപോലെ, അ
നീളിയിട വെള്ളിക്കത്തിങ്കർ ഉതിന്റു് മണലെ
ബ്ലാം പഞ്ചസാരപോലെ മിന്നന്വാർ, നമ്മളുടെ
കണ്ണൻ കണ്ണപീഡിയുഖവഹം ചെയ്തുവാൻ തന്നെ
ബാടക്കഴിലുയയത്തി പുഞ്ചിരി തുകന്വാർ ഓളം
കൊള്ളിത്ത കരഭൂി അനന്ദബാഷ്പം തുകാത്ര
കാണ്ണാ വിണ്ണിലോ മണ്ണിലോ ഉണ്ടാ?

രാധ:— (സേമര ദിഖ്യാനന്നയാക്കാനു, തല താഴ്ന്ന.)

അമു സമതിച്ചാൽ തൊൻ വരാം.

ശരീ:— അതൊക്കെ നമ്മരംക്ക് സമതിപ്പിക്കാം.

അമിഭാമൻ:— എനിക്ക് നേരായി-പൈക്കണലൈവിടെ?

രാധ:— അഞ്ചു, അവററക്ക് വെള്ളം കൊടുത്തി
കില്ല-അതുടെ, അപ്പുറത്തുപോയി നേരവെള്ളം കൊ
ടുത്തു് അഴിച്ചുകൊണ്ട പോരുംമോ? എന്നും ഒ

വയനാട്ട് ഇരു ശരിലേവയാ അമാറാം പറ്റി

ചേരു— (ആമൻ ഉള്ളിലേക്ക പോകാൻ.)

ശരിലേവഃ— തൊന്ത്രപൂ—ഈ പീചിക്കോലാണ് കാരണം—നിങ്ങളുടെ പട്ടികയൽ ഇത്തു് കിടക്കണമെന്നും, അപ്പോൾ ഇവിടെ വല്ല ദയിലും മറൊരാ ഉണ്ടോ, ഇതെങ്ങിനെ അവിടെ വന്ന എന്നു എന്നാനുന്നേപ്പാണു എന്ന വിവരിച്ചു—അതേതുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഇരു കാലത്തുനേരത്തു് എനിക്രൂലു പണി? അതിന്റെ ചുമ്പിങ്ങാട്ട് വയഞ്ചോ?

രാധാ— ആട്ടേ, ആ പീലി എനിക്ക തങ്മോ?

ശരിലേവഃ— അ: അ: അ, —ഇതെനിക്ക കിട്ടിയ തദ്ദേശു—അതേമുതിനെന്നു പീലിക്കുടി എനിക്ക തരിപ്പാഴനാ? (ഡാക്യാട്ട് കുക്കിനോട്ടക്കൂട്ടിച്ചിട്ട്) എനാക്ക, എന്താൽ വാസന! നല്ല പിച്ചകളും വിശ്വാസിന്നു വാസന!

രാധാ— (ക്ലാഡിഷ്) ഹാ, സുവം, സുവം, എന്നൊരുവം! പരമാനന്ദം, ആനന്ദം!

ശരി— രാധാക്ക് വേണക്കിൽ പാതിതരാം. (എന്ന് പൊട്ടിച്ച കൊട്ടക്കണ്ണം) തൊൻ വരാം ഒവുങ്ങേന്നാം.

കിട്ടോ; മനസ്സുറ മരക്കയാതെ. (ശ്രദ്ധിപ്പേപാ
ഹോക്കൻ)

രാധ:— (മധിൽപ്പിലി കഴീൽ പിടിച്ചു് ചിരിക്കുന്ന,
ആണിക്കുന്ന, മുന്തന്ന, കള്ളിൽ വക്കുന്ന, മാറിൽ
ചേക്കുന്ന) —

ജീവിതേശപരമ്പര തബന്നറ തീരമട്ടി

പൂക്കിയ പുണ്ണുമുഖത്തോ! ഭവാനെ താന്ന

എത്തുട്ടിലുപചരിച്ചീടുണ്ട്

നീ തുലയററ രത്നമെന്നിക്കുടോ.

പേര്ത്തുനീ കനിഞ്ഞത്താൽ എങ്യാണുവിയിൽ

പാത്രംകാഡംകു വിശിഷ്ടമാം രത്നാമ!

(എന്ന് എഴുതിനിൽ വക്കുവേഡാർ ശ്രീഭാമൻ :എന്നാ
രാധേ, അതു്! എന്നപരഞ്ഞുകൊണ്ടുവതനു. രാധ
ഈപ്പും പരിശേഖ്ചു് കുമാരിപ്പു് എന്ന പരഞ്ഞുകൊണ്ട്
ഇണ്ടിന്നറ തുന്നുകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന.)

രാധ:— വൈശ്രൂണം കൊടുത്തൊ പത്രം കിരിക്കുക്കോ?

ശ്രീഭാമൻ:— തരക്കേടിപ്പു, ഇപ്പുവരാന്നു് പറഞ്ഞാണു്
ഇവിടെ പാടികൊണ്ടു് നിന്നു് രസികകകയാല്ലെല്ല
ചെയ്യുതു് —

രാധ:— താനും വരിപ്പോ സഹായിക്കാൻ, അപാകി.

(രണ്ടുപേതം അക്കദേശക്കു ഹോക്കുന്ന.)

രംഗം. 3.

[ഉച്ചനുശിഖല മണ്ണക്കളും—പുനിലാവു്.]

(സുഖ പ്രദാനിച്ചു് നാലുപുറങ്ങും നോക്കിച്ചിട്ടു്—)

സുഭഗ:— അല്ലോ, ചന്ദ്രാനന്നയും ചന്ദ്രഭഗയും ഒന്നും
 എതി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലോ—നേരായില്ല, അല്ലോ—കാലേ
 വന്നിൽനാൽ ഭാരോല്ലുംല്ലോ—വീട്ടിലിൽനാൽ അര
 നിമിഷം സമാധാനോല്ലു—ഒന്നും വെവകിയാണലോ,
 ഒന്നും വെവകിയാണലോ എന്ന തന്നു ശക്ക. (ഒരു
 പാരമേൽ ഇതനിട്ടു്) ഇതാണോ് കണ്ണനിൽനാംോ ഫവണം
 വായിക്കാറുള്ള പീഠം. എത്ര സുഖവാണോ് ഇരി
 ക്കാൻ. ഹാ! ഇപ്പോൾ എന്നുറ കണ്ണനു വന്നാൽ—
 അഞ്ചു! പുതിയിരിയും, ഗോപാക്ഷരിയും—എന്നൊ
 ഒരുവും! കൂടതരു് ചുരുണ്ട് തിംബിത്തിങ്ങി നിറങ്ങത
 തലച്ചടി മയിൽ പീലിയും കൂത്തി മേല്ലോടു കെട്ടി
 വച്ചു്, നിരയെ മറാരവും, പിച്ചുകവും, മുള്ളയും
 അണിംതരു്, ഹാ! ആ തുപറ കണ്ണാലും കണ്ണാലും
 മതിയാവോ, കണ്ണാ, കണ്ണാ (എന്നോ് കണ്ണടച്ചു്
 യുണിച്ചിക്കുന്നു.)

(ചന്ദ്രാനന്നയും ചന്ദ്രഭഗയും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ചന്ദ്രാനന്ന:— അവടി കേമത്തി! മുന്പിൽ ചാടി

എത്തിരേയാ, നാമകളു പററിച്ചു്, അംഗീ-ശിഖര
ത്രകിട്ടോ—(എന്ന പത്ര എഴുച്ചുന്ന കണ്ണു ഒപ്പാത്തുന്നു.)
സുഭഗഃ— ഹാ, അതുത്—കണ്ണാ, വിളിന്നു്. എത്ര
നേരായി കാത്തിരിക്കുന്നു. എത്രനാലുവാരിക്കാണിളി
സുത്രം, അംഗീ? ആ ക്ഷീലാലാനു ദക്ഷിംക്കാൻ എത്ര
നേരായി കാത്തിരിക്കുന്നു. റാത്രുക്കു ക്ഷീലും വിളി
ക്കാണ്ടു് പിന്നിൽക്കൂട്ടിവന്നു് എന്ന പരിഞ്ഞിപ്പി
ക്കാൻ നോക്കാനാലേ?

(ചന്ത്രാനന്നജും ചന്ത്രഭഗവ്യം പുഞ്ചിരിച്ചിട്ടു് കണ്ണകാട്ടുന്ന
ചന്ത്രാനന്ന സുഭഗാജുടെ കവിക്കുത്ത് ഉമ്മ വക്കുന്നു.)

സുഭഗഃ— ഹായു്, അതുത്—കിട്ടോ കണ്ണാ! ക്രഹുട്ട
ക്രൂനു്—തൊൻ ഉമ്മവക്കാൻ സമർത്തിക്കയില്ല—
(ചന്ത്രാനന്ന പിന്നായും ഉമ്മവക്കുന്നു.)

സുഭഗഃ— അട്ടേ! കണ്ണാ, തൊൻ ഇതിനു് ചന്ത്രാന്
നദ്യോട്ട പറഞ്ഞതു കൊടുത്തുക്കാം അനാത്ത സ്വ-
കാര്യം—അംഗീപ്പാ അറിയാം കിട്ടോ ഇന്ത കളിയുടെ
ഫലം.

(ചന്ത്രാനന്നജും ചന്ത്രഭഗവ്യം പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒക്ക
പ്പട്ടം നിക്കുന്നു. സുഭഗക്കു് ലജ്ജയും ശ്രദ്ധയും വരുന്നു.)

ചന്ദ്രാനന്ദ:— എന്താം ശുഭ്രീകട്ടിം ആ? അംഗുഖയും.
ഈ പദം അതു ചയാനം വിചാരിച്ചില്ല. അടുട്ട്.
മുള്ളേൻറ സപകാഡ്യുന്ന ഒക്കക്കെട്ട്.

സുഭഗ:— അത് നിങ്ങൾ ഒക്കപ്പെടാനുള്ള തല്ല.

ചന്ദ്രാനന്ദ:— പിന്നൊന്താ എഴുന്നാട് പറയുന്ന
പരാത്തത്തു് എന്ന് ഒക്കക്കെട്ട്.

(സുഭഗ പോകാൻ അവിക്കുന്ന.)

ചന്ദ്രാനന്ദ:— (കൈച്ചടിച്ചു്) വേദയ്, മന്ത്രങ്ങളും
ക്ഷാമനാ-ശിഖം, ഏതാം സ്ഥാനിക്കണാം.

ചന്ദ്രഭഗ:— എത്തു വന്നാലും ഫോറ്റോഗ്രാഫും ഫോറ്റോഗ്രാഫും?
ഈ പദം വീട്ടിൽ ചെന്നാലും ഫോറ്റോ, അവീടും
പോന്നാട്ടു് രണ്ടും ക്രാഡികയായതെന്തെന്നു. എന്താം മുള്ളേൻറ
പരാത്തതു് പററിച്ചുവല്ലോ?

സുഭഗ:— പററിച്ചുവല്ലെന്നു നിഃബന്ധം കാണാം?

ചന്ദ്രഭഗ:— എന്താം മുള്ളേൻറ നിനിയും വരാത്തതു്—
വദ്ധം ഉച്ചം നിലായഘല്ലോ?

ചന്ദ്രാനന്ദ:— വല്ല കൂട്ടകാരേയും വിശ്രഷ്ടാർ കിട്ടി
യിരിക്കാം.

ചന്ദ്രഭഗ:— ഒട്ടക്കാം നമ്മുള്ള പററിച്ചും? നമ്മും
ഈ പദം നിന്ന് വിശ്വാസിക്കും മോ?

സുഭഗ:— അതാവത്തന് തീഫ്സ്!

ചട്ടാനന്ന:— ഹാ, നോക്കാ, എൻതാൽ മുവം!

സഭഗ:— തിരഞ്ഞെടു മറിയുന്ന അതനദിസമിദ്ധം!

ചട്ടഭഗ:— നമ്മെഴുപ്പാലെ യെത്രയെത്ര നബിക്കു
നാന്തരാലുമ്മണിക്കോ അതിനൊരു മാററം?

സുഭഗ:— എൻ്റെ പക്ഷത്തിൽ തീഫ്സ് സുത്തുനെ
എപ്പാലെയാണ്. തന്റെ കരണ്ണളിന്നായ്ക്ക് എത്ര
യെത്ര പത്രാക്കരജ്ഞാളിയാണ് ദിവാകരൻ വിക
സിപ്പിക്കുന്നതു—അതുപോലെയേലു വൃത്താസം കു
ടാതെ നമ്മെഴുയെല്ലാവരേയും തീഫ്സ് സഭനാഷി
പ്പിക്കുന്നതോ?

ചട്ടാനന്ന:— എനിക്ക് തീഫ്സ് നേരക്കാണുമ്പോൾ ചട്ട
നെയാണ് ഓർമ്മ വരുന്നതു് യാതൊരു വൃത്താ
സംകൂടാതെ ആ മലയുടെ മട്ടികളിലും, വുക്കാഡജ്ജ
ടെ മുകളിലും, ഇം അററിലും, മണലിലും, നമ്മളി
ലും ഒങ്ങപോലെ, പാലുപോലെ കിരണ്ണങ്ങൾ വഹി
ക്കുന്ന ഇം ചട്ടം, ആ മരളിനാദംകൊണ്ട് ഹം
വഹിം ചെയ്യുന്ന ഇം തീഫ്സ് തമ്മിലെന്നോ—

(നാന്തരാ?

(മുജ്ജനം അനേക ശ്രാവികമായം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

രാവധി:— എന്താൽ പുനിലാവു് നോക്ക, മുജ്ജൻ!
ഈ ചതുരം നമ്മളെപ്പാലെ ഉത്സാഹം കൊണ്ട്
തെളിച്ചു വളർത്തിക്കുന്ന പോലെ തോന്നുന്നു.
രണ്ടാമവർഷഃ—കാറിന്റെ കണിപോലുമില്ല. ആകാശം
എങ്ങനെ മിന്നുന്ന നോക്ക.

മുന്നാമവർഷഃ— ഭ്രമിയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് നില്ക്കുന്ന
ദേവസ്തുകളുടെ കൂറുകൾ പോലെ തോന്നുന്ന
ഈ നക്ഷത്രങ്ങൾ, ഇല്ലോ?

നാലാമവർഷഃ— ഫോ ഫോ, ചതുരന്നയും ചതുര
ഗയും മറ്റും എത്തിക്കഴിഞ്ഞതാ?
(ചതുരന്ന, ചതുരഗ ദത്തായവർ ഓടിവന്ന് മുജ്ജന
ആദ്യോഷിക്കുന്നു. മുജ്ജൻ ഓരോ സ്വകാര്യം ഓരോത്തര
ഡോച്ചം പറഞ്ഞ് ഓരോത്തരോധ്യം സന്ദേശിപ്പിക്കുന്നു.)

ചതുരന്ന:— ഈ എന്തിനാ ഈ നിലാവിഞ്ഞനെ
കളിയണേ—നമ്മകൾ കളി തുടങ്ങുക.

മുജ്ജൻ:— അത്രും നിഞ്ഞുടെ ഒരു മുത്തം കാണുന്നു.
തോൻ വേണു വായിക്കാം, അതിന താഴെ ചവി
ട്ടിശ്രൂഢണം.

സുഭഗ:— അതുവേണ്ട, നമ്മകൾ കൈകൾം കോത്ത്

മാലയാട്ടി നീനു് വടക്കിട്ടു് ആള്ളും പാടിയാടാം.
എനിക്കു് തുജ്ജൻറു കയ്യു്.

(ചുനു് അവർ ഒടിക്കുന്നു് പിടിക്കുന്നു. എല്ലാവരും
എനിക്കു് തുജ്ജൻറു, എനിക്കു് തുജ്ജൻറു എന്നു
തിരക്കുന്നു.)

തുജ്ജൻഃ— അഞ്ചുനേന്നയായാൽ പറവില്ല. തോന്ന
നായകൻ. തോൻ പറഞ്ഞപോലെയെല്ലാവരും
കേൾക്കുന്നും. വദ്രു. ആള്ളും നീങ്ങളുടെ മുത്തം.
(ചുനു് വേണു എടുത്തു വായിക്കുന്നു.)

താരക ഇറമററായിരമായിരും
മാരമാലേരു ചുഴനീടെവെ,
പാരിതിൽ പാലാഴി നിമ്മിക്കും പുഞ്ചിരി
ശാരദചട്ടുനു തബ്ബിട്ടുനു.
ആരത്തി ലാരതിലുററവർ ചട്ടുനെ-
നാരറിഞ്ഞീടുനു, തുല്യും പാത്താൽ.
എക്കിലുഞ്ഞംഗതിലേകയാളുററവർ
ശങ്കയില്ലായതിലെത്തു ചൊൽവു?
തുല്യമാണെല്ലാമെന്നാക്കിലു മൊന്നതെ-
സ്ത്രീസമേകുനു മരറാനോക്കാം.

(രാധ പ്രദേശരിക്കുന്നു- അവർ ഒരിക്കിൽ നിന്ന് മുത്തം
കാണാനും കൂട്ടിൾ രാധാക്കുണ്ട് അവളിൽത്തന്നെന്ന ദിശയിൽ
പതിപ്പിച്ചു് വേഗവാഹന മരനും നില്ക്കുന്നു. രാധയും
അമ്പിനെതന്നെന്ന കൂട്ടിൾനിൽ ഭന്നടപ്പിയായി നില്ക്കുന്നു.)
ചന്ദ്രാനന്ന.— എന്താ കൂട്ടിൾ വായന നിത്രിയേ?

കൂട്ടിൾ:— എന്നമില്ല-അതാരാ, രാധയല്ലോ? ആ
നില്ക്കുന്നതു്-വഞ്ചി രാധേ! വഞ്ചി, എന്താ പരിചയ
മില്ലോ? (എന്ന് ചെന്ന് കൈപിടിക്കുന്നു. രാധ ലജ്ജാ
നമ്മിന്റെയായി തളിൾ വേജ്ഞുന്നു. കൂട്ടിൾ അവക്കു
ത്താമ്പി ഇതഞ്ഞുന്നു.)

(ചന്ദ്രഭാഗ; ചന്ദ്രാനന്ന ഭത്തബാധവർ മാറിനിനിട്ട്)

ചന്ദ്രഭാഗ:— ഈ കൂട്ടിൾനു് രാധയെയാണാട്ടോ അധികം
ഇല്ലോ.

ചന്ദ്രാനന്ന:— ഈ രാധക്കുന്നതു ഈതു കുട്ടത്തു
(സൗഖ്യം)

സൗഖ്യം:— പുഞ്ചമാർക്കു് അമ്പിനെന്നയില്ല. പുതിയതു്
പുതിയതു് അവക്കു് നല്ലതു്

ചന്ദ്രഭാഗ:— ഏകാക്ക, അവർക്കു് കൂട്ടിൾ അട്ടത്തു
ചെന്നാട്ടും ചെത്തും തല താഴ്ത്തലും നാട്ടും നടി
ക്കലും തളിൾക്കും,- കണ്ണാൽ മതി, ഏറാമ്പും.

ചട്ടാനന്ന:— ഓ, തുണ്ണൻ അവക്കെപ്പിടി~~ടിപ്പി~~ ഒരു നീളീൽ
കിടത്തി തലോട്ടനാതു നോക്കു. അവളുടെ ഭാഗ്യം
നമ്മൾ ചൊങ്ഗനാതേ ഇല്ല തുണ്ണൻ.

സുഭഗ:— നമ്മൾ സപ്രദ്യത്തിൽക്കൂട്ടുകളായി
ഈവിടെ നോക്കി നിന്മാറ്റ് എന്നാനോവശ്യം—
നമ്മൾക്ക് പോക.

ചട്ടാനന്ന:— ഇവരുടെ സ്ഥാനം ഒന്ന് വേരെതന്നൊന്നായാ
കിട്ടു. രാധയും തുണ്ണനം-അതു വാഴുകിപ്പുകളും
യെന്നൊരു ദേശജിപ്പ് എന്തിനു വെറുതെ ഇന്ത്യ
യും കോപവും; തലയിലെഴുത്തു വേണു.

സുഭഗ:— അതെത്തു, അതെത്തു. രാധയുണ്ണനാർ, അവർഞ്ഞന
അപദാവതിമാർ-അവർ സുവിക്കെട്ട്. നമ്മൾക്കു
പോക.

ചട്ടാനന്ന:— കയ്യണ്ണനിയിയില്ല തുണ്ണൻ, അങ്കേവഹം
നമ്മൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല — സമുദ്രം വരുന്ന
വരുന്ന നബികളുപ്പാലെ ഇം ഭ്രാഹ്മാക്കത്തിലെ
അവിലു രമണികളേയും അങ്കേരം രമിപ്പിക്കും.

(അവർ പോകുന്ന.)

എല്ലാം:— രായെ! രായെ!

രായെ:— മുള്ളിം, മുള്ളിം.

എല്ലാം:— എന്താ കണ്ണ തുറക്കാത്തതു? എല്ലു ച
ററി നിന്മക്ക്, വല്ല വല്ലായ്യും ഉണ്ടാ?

രായെ:— മുള്ളിം, മുള്ളിം, തൊൻ ഒരു സുവസ്പർശ്ചം
കാണുന്നു. എന്നെന്നു കണ്ണതുറക്കവാൻ ഇച്ചിക്ക
നാലു തൊൻ. ദേഹം തള്ളുന്നു. തൊൻ, തൊൻ,
എന്തിലോ, എന്തിലോ അലിയുന്നു, അലിയുന്നു.
എവിടെ, എവിടെ, തൊൻ (ഒക്കെ ഉയൽത്തിന്ത്തപ്പുന്നു.)
എല്ലാം:— രായെ! ഇവിടെ, ഇവിടെ; ഹാ എന്തോ
തെ ശക്തി എന്നോയും വലിക്കുന്നു. അതെ, തൊൻ,
തൊൻ, ഫ്രേമസ്പത്രപൻ, തൊൻ തന്നാധാരങ്ങൾ:
അദ്ദേഹം, മാനേ! രായെ! എന്നു ഇളിക്കുന്നതേ-ഇള
അദ്ദേഹാടിയിലെ ഉണ്ണിക്കുള്ളുനു, പാലും വെള്ളം
കുട്ടിക്കുട്ടിയും ഉണ്ണിക്കുള്ളുനു, നീ എന്താക്കുന്നു. ഉണ
ങ്കു, ഉണങ്കു, നമ്മിക്കുവീ മായാപ്രവഞ്ചത്തിൽ
മുള്ളാം രാധയും, രാധയും മുള്ളാം രണ്ട് മനസ്സ്
രാധി വേഷമാടുക.

രായെ:— മുള്ളിം, നിന്നെന്ന സ്വർത്തനിൽ തൊൻ അലി
ചന്തു പോയി. സുമ്പുകിരണങ്ങളിൽ മഞ്ഞിന്നക്കട

പോലെ തൊൻ തൊന്മുംതായി; അമ്പുകിൽ
തൊൻ എൻറെ സ്വയം ഫുപമായി.

കൃഷ്ണൻ:— ഫ്രേഡ്രിച്ചി! മാരെ! അപ്പും കാലം
ക്ഷമിക്കണം. എൻറെ അവതാരാദ്ദേശം നീ
മരക്കാണ്ടു. നീ എന്ന തരളയാക്കന്ന. പാലാ
ഴിയിൽ ആ യോഗനിത്രക്കെന്ന നീ വിളിക്കുന്ന
പോലെ തോന്നുന്ന.

രാധ:— ഹാ! തൊൻ ഒരു കേവലം മനഷ്യന്തീ-ഒരു
ഗോപന്തീ, എന്ന തൊൻ കരതി. ഈ ഫ്രേഡ്-
ഈ ഫ്രേഡ് എന്ന എന്നാക്കി! എന്ന എൻ്റെ
കൈകൊട്ടിത്തന്ന! ലോകം മുഴവൻ ആനന്ദമയം, ഒരു
പാർക്കടൽ; ജീവികൾ അതിൽ ഓരോ ബിന്ദു
കൾ. തൊൻ മായ, നീ വിശ്വസ്ത; തൊൻ പ്രകൃതി, നീ
പുതംഷൻ; ഹാ: ഹാ: ഹാ: ഹാ! (ക്ലാപ്പക്കുന്ന.)

കൃഷ്ണൻ:— വണ്ണ രാധ! എഴുന്നില്ല—നമ്മൾക്ക് ഈ
അററിന്വക്കത്ത് നടക്കുക.

രാധ:— എനിക്കിങ്ങനെ കിടന്നാൽ മതി. ആനന്ദം,
ആനന്ദം-എതോലധരിപിടിച്ചുപോലെ എൻറെ
തല ചുറുന്ന.

രംഗം. 4.

(വുദ്ദാഹസ്തതിലെ അക്കാശം.)

[രജപ്പട്ടം കർക്കാഡ്-ശശിരംഗമിയും സൗഖ്യാമിനിയും
പ്രവേശിക്കുന്ന.]

ശശിരംഗി:— നോക്കു സൗഖ്യാമിനി, ഒന്നു താഴോട്ട്—
എന്നൊരു സൈറരബ്ലുമാ അവിട്ടുനു വരുന്നത്. അ
തു് ഭ്രമിയുടെ ഒരഭാഗം തന്നൊയള്ളു?

ശ.സൗഖ്യാമിനി:— അതു് ഭ്രമിയുടെ ഭാഗംതന്നു—അ
വിടെയാലേ മുദ്ദാരണ്ണം. ചുണ്ണുഭ്രമി. ഹാ, നീ
യറിയുന്നില്ലോ? രാധാമാധവന്നായുടെ സാന്നിഡ്യം
കൊണ്ട് സുദ്ധരമായ ഭ്രമി—അവയുടെ പാവനയു
മംകൊണ്ട് ചുണ്ണുമേരിയ ഭ്രമി—അതു മുദ്ദാവന്നു
ണ്ണു് നമ്മളുടെ താഴെ കാണുന്ന സ്ഥലം. അവയു
ടെ അതു പ്രേമപരിമുള്ളമാണോ൦ ഈ വിശ്വാസേയും
ഗ്രാലിവത്തുന്നതു്

ശശിരംഗി:— ഹാ, എത്ര മരുന്നാഹരം! ഈ പ്രദേശം
നമ്മളുടെ വിയൽഗംഗയുടെ തീരത്തിലുള്ള നദിനു
വന്നതിനേക്കാളും ശ്രോദ്ധനമായിതേരാന്നുനുവയ്ക്കും.

ഇത്തും മഹാത്മാ പ്രേണത്തിന്റെ ശക്തി—
ഹാ, നാം ഭാഗ്യഹീനകൾ തന്നെ!

സൗഖ്യാമിനി:— അതെ, ശ്രീ! നാം ഭാഗ്യഹീനകൾ.
എന്തിനീ സപ്രീയ സുവഞ്ചിറ. അടവാ ഇവ
സുവഞ്ചിരാജനാ? എത്തു സുവഭാരതാ അരുദവാ
ഈത്, ഈ നമ്മളിന്തവിക്കനാതു്? പ്രേമഭൂ
ആസപദിക്കന മനഃഷ്യർ തന്നെ ഭാഗ്യവാനാർ.

ശ്രീരഘ്നി:— എനിക്കീ അമൃതം ചെടിക്കുന്നു. തന്നീ
മധുരം, മധുരം, മധുരം—ഇതുതന്നെ ആസപദിച്ചു്
എത്തനാർ കഴിച്ചു കുട്ടാം-മനഃഷ്യർ തന്നെ ഭാഗ്യ
വാനാർ. അവർ രസനേന്നുയിൽക്കെത്ത ശരിയായി
അനംബവിക്കുന്നു.

സൗഖ്യാമിനി:— അതെ, അതെ—സപ്രീ എന്ന
പേരിട്ടിട്ടിള്ള ഈ നരകത്തിൽ നിന്നു് വിഭ്രതികിട്ടി
ഈ ദുഷാവനത്തിലെ ഷുഡികളിൽ ഒന്നഞ്ചുള്ളവാനാ
ണു് എം ഇംപ്രാർ പ്രാത്മിക്കനാതു്, ഹാ, മായ
വൻ്റെ പാദങ്ങളെത്തുകൊണ്ടു് പരിസ്രൂലഭഞ്ചം—അതു
ദ്വേഷത്തിന്റെ പ്രേഭംകൊണ്ടു് മധുരങ്ങൾ—അതു
ദ്വേഷത്തിന്റെ വേണ്ടാനു കൊണ്ടു് മനോ—

ഹരജാർഡ്-ഈറ വിപ്പിനങ്ങളിൽ ഒരു പൂര്ണായി നാം
വാശണങ്കിൽ!

ശശിരദ്ധി:— വാശണങ്കിൽ, അതു രാധ അവളുടെ
പുന്ന കരണ്ടബലൈക്കൊണ്ട്-മുകുടൻറ മുളിലമെയ്
തലോച്ചന കരണ്ടബലൈക്കൊണ്ട് നമ്മുളപ്പിച്ച്
മുളിക്കൊണ്ട് തുള്ളു് ഒരു മാലയായി കെട്ടിയേനെ.

സൗഖ്യഭാ:— പതിവു പോലെ എന്നിട്ട് കേശവനെ
അതണിയിൽച്ചുനെ.

ശശി:— ഹാ, നമ്മൾ അങ്ങുളുഹത്തിന്റെ അംഗസ്ത്രം
അനുഭവിച്ചുനെ.

സൗഖ്യഭാ:— അതെതെ, അതെതെ, ശശി! പുന്നം ചെയ്യ
നമ്മളുടെ ദേഹം നോക്ക. തീയുത്തിട്ട വാട്ടി,
ഹോമയുമംകൊണ്ട് കൂത്തത ചീയുക്കണ്ണുന്നാർ അ
വയെട പുന്നഭാണ്യം ഭേസി മേലോട്ട് വയ്ക്കുവാൻ
അവക്കെട ആ വിയത്ര തന തലോച്ചവാനാണ്
നമ്മളുടെ ദേഹം.

ശശി:— ആ കാർബൺറൻറ കൂളിക്കൊമലിക്കുളിബുരു
തഴ്ക്കന രാധയുടെ ദേഹംമോ?

സൗഖ്യഭാ:— ഹാ, ഭാഗ്യമേ ഭാഗ്യം. ശ്രവഞ്ചെട ഇ

എപ്പും ഓക്ഷനോർ തന്നെ എനിക്ക പൂളിക്കരവാൻ
നാ. അതു കാണുന്നതാരെനാറിങ്ങതാ ശരീ! കാർ-
വല്ലം രാധയും.

ശരീ:— അതെത, കാർവല്ലം രാധയും— കാരം
മിനാലും, ചുവും പരിമല്ലവും ഫോലെ ഇരിക്കുന്ന
അവവർ.

സെന്റപാ:— അഗ്നിയും തേജസ്സും, ചട്ടുനം ചട്ടീക
യും, വൈശ്വതായും വരിവണ്ണം, പാലും വവ്വെമ്മയും
ഫോലെ അവവർ ദ്യാജിച്ചിരിക്കുന്ന.

ശരീ:— അവവരെ ഒരത്തുതുണ്ടെങ്ജാവലയം ചുററിയ
ഫോലെ തോന്നുന്നു.

സെന്റപാ:— എന്തൊരു ശാന്തി! ഹാ, ഒരു നവീന
സുഖ്യാദയം ഉണ്ടായപോലെ മിന്നുന്ന ഈ വൃക്കാ
വനം. പ്രകാശം, സുരഭിലപവനൻ, കിഴികളുടെ
കളിസ്തരം.

ശരീ:— സെന്റപാമിനി! ഈ ദേവലോകത്തിൽ എന്നും
പ്രകാശം; സുഖ്യാദയവുമില്ല, ചട്ടുഭയവുമില്ല;
ഔന്നഹവുമില്ല ദേപഷവുമില്ല. ഹാ, മത്തുലോകം
സുന്ദരം, നോക്ക അവങ്ങടെ മുവം, നോക്ക! മേഡാ

മുതം അവോളം കുടിച്ചു് തുടർത്തു അരു കവിളകൾ
നോക്ക. സുദ്ധയുാദയം ഉണ്ടാക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നു കൊട
ക്കന്നു് മനസ്സുകൾ; ചങ്ങ്രോദയം അതുനടവും ഉണ്ടാ
ദവും കൊട്ടക്കന്ന അവകൾ; ഇതാനും അരുസപ
ദിക്കവാൻ കഴിയാത്ത നമ്മളും സൗഖ്യാമിനി! ഒരാ,
നമ്മളും എവിടെ കിടക്കന്ന.

ഒസ്ത്രാ:— ഫ്രേഡ്രിക്കും നാം മധുവും സുഗന്ധവും
നില്പാത്ത പുകൾ പോലെ അനുഭിലാഷനീയകൾം.
നാരഭൻ—(വിണ്ണയമായി പ്രവേശിക്കന്ന.)

ഫ്രേഡ്രാരാമി തന്നിൽക്കളിക്കന്ന
കോമളുറംസയുമാംതല്ലേയോ.
രാധികാഭായവനാർ ഭവനത്തിൽ
മാധുരി വള്ളത്തീടുന്ന സൂനങ്ങൾ,
മാലകരുന്ന ഉത്ത്‌ജ്ഞിത്തീപങ്ങൾ,
ചേലിയരുന്ന രണ്ടാർത്തുണ്ടകൾ,
അവികാലത്തിലുള്ള കവികൾക്ക്
അവനാസുരരാനദേഹക്കണ്ണൾ
അന്തഭരം വിരചിപ്പിത്തിനോരാ
ചരംക്രമരുന്ന മായാരാസങ്കാരം.

എന്ന് വീണ നാമിക്കുന്നു. ഇതു സംഗ്രഹിതങ്ങൾ
വിശദ, അവിടെ തിരഞ്ഞെടുന്ന ആ ആനന്ദസംഖ്യ
ത്തിൽ നിന്നുയെന്നു ആ നാഭക്രമവാഹിനിയും മുഹമ്മദ്
അബ്ദു! കുറീകരിക്കു! വിശ്വേപരന്റെ സ്വഷ്ടിമയ
മാക്കുന്ന ലീലയുടെ രഹസ്യം നിങ്ങളും അനുഭവിച്ചു
മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ഇതാണു ലീലയാക്കുന്ന നിഷ്പാദ
ജീവ മുഹിൽ ഇതു വൃഥാരണ്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ
അഭിനഭിക്കുമ്പുട്ടന്നതു്.

{ സാഹിത്യം തിരുവാം സൗഖ്യമാർഗ്ഗിനിയും അടക്കാത്മകയാം നാടകങ്ങൾ
വരചിക്കാനും }

ஈரவன்:— மங்கலம் கேவபூதிக்கை! னினைம் ஹவிளா
குறை வெண்ணா?

எனுமா:— வைக்கப் போது செய்யுளிடு. மூடிவை
 வோன்னூற்றும் ஒரு மத்தியசெயற்றும் வைக்கவே
 அதைப்பிடி. ஒரு வூண்டுவந்துமிருந்து அங்கிகள்
 பூஷான் வைக்கப் பிழியடயாத்திரிருந்து எஸ்து
 கற்றும் கந்திலாகவியலு்

നാരങ്ങൻ:— ഒവുസ്തീകളുണ്ട്! നിങ്ങൾക്ക് വേദ്യമാണോ ഫുമഫാഹാതമും! നിങ്ങൾക്ക് എത്ര സമുദ്രത്തിനെന്ന്

എരിരുവൽ മാത്രമല്ലെങ്കാം ഇവിടെ ഒക്സിക്കന്തു
ജഗന്നിയന്താവ് ആ മധു, മനഷ്യക്ക് മാത്രമായി
മഴലു തീര്ത്തിട്ടുള്ളതു്? അതായാൾ, ഭഗവാൻറെ ലില
ഖാക്കന സ്വഭാവികമായിരിക്കുന്ന ഭ്രഥാകവാസി
കർക്ക് സംശാരത്തിന്റെ പുളിപ്പ് മുഴവനാംഅറബ
പോകാൻ എക്കാട്ടത ദയത്തെന്നുകഴിവാണു് ഫ്രൈം.
ഫ്രൈം ഏത്തു്! ഏത്തു്. തുള്ളി, തുള്ളി, മുക്കു!

(നാരദൻ പോകുന്ന.)

എസ്താ:— നമ്മക്കും ഇന്ത്യയാൽ കാലാന്തരു് മനഷ്യ
രായിജനിക്കവാൻ പ്രാത്മികക്ക. വദ്ധ, നമ്മൾക്ക്
പോയി ഭഗവന്നാമഹാരാധാനം ചെച്ചുകൊണ്ട്
ഓടിരിക്കു—(അവർ പോകുന്ന.)

രംഗം. 5.

(ഉച്ചനാതീരത്തിൽ ഒരു ലതാമുഹാ.)

[രാധ പ്രദേശിക്കന്ന.]

രാധ:— (സുഷ്ഠിച്ച നോക്കിയിട്ട്) തുണ്ണൻ വനിപ്പാ,
ഉഭ്രൂ? എന്നും തന്നു ഫേരം വെവകിയെന്ന വി
വാരിച്ചും യുതിപിടിച്ചതുകയാ ചെയ്തു് അമ്മ
വീട്ടിനു് അനന്തരാത്തന്നും കല്ലിച്ചേക്കണം. അതു
ചട്ടുംഗയുടെ ഏഴ്സണിയാ, എനിക്ക സംശയമില്ല.
ഭാരിപ്പും കൊണ്ട് അമ്മക്കു് അവിടെ ജോലിയെടു
ക്കുന്നു എന്ന വച്ചിട്ടുണ്ടുതന്നെങ്കിൽ റംഗ്. തുണ്ണൻ
എന്നു മുള്ളഡിക്കുന്നതു് രണ്ടാല്ല. അമ്മയെപ്പിരി
മുടക്കി എങ്ങനെ തമ്മിൽ കുടിമുട്ടുന്നതുനു മറ്റൊരു
ക്കാനുള്ള ഉത്സാഹാ. അതുകൂടാക്കു. അങ്കേഹ
ത്തിനു് അങ്ങനെന്നെന്നെന്നമില്ല. എല്ലാവരെയും ഒരു
പോലെയാ. എന്തു ഇന്നിയും വരാതെന്തു? എന്നു
പുറത്തിക്കാൻ ഇന്നാലെത്തന്ത്തപ്പാലെ എല്ലിച്ചിരിക്കു
ന്നതോ? (എന്നു് ലഭ്യമാക്കിനുള്ളിൽക്കൊടു
നോക്കുന്ന.) ഇല്ല, വനിക്കില്ല. (മേഘാട്ട് നക്കത്തും
നോക്കിയിട്ട്) ഫേരായപ്പോ. ഇന്നുപററി, എന്നു

ശിവന! അങ്ഗേഹം വരചിവ്യാഴിയ്ക്കും തെ മാഡാ
കൊത്തുണ്ടാക്കാം. (എന്ന് ശിവിടെ ഒരു തരമേരം
ശുഖനോട് മടിഞ്ഞു നിന്ന് പുക്കശൈളിയ്ക്കും കോക്കാം.)

എത്രയോ കന്ധകാചിത്തസുന്ദരം
കോത്തുതീരത്താൽ സുന്ദരമാലിക
കണ്ണാണ്ണിയണിയുന്ന, പുക്കശൈ!
നിഃജാളിയുമാങ്ങ മാലയാക്കി എന്ന്
അതരിക്കുമെന്തി തന്നില്ലണിയിച്ചു
യന്നരിൽവെച്ചു യന്നരായ് തീക്ഷ്ണവേൻ.
സുചിപ്രകാണ്ട തുഷ്ടയന്നാണ്ടാരത്തു
വേദനിക്ഷണവെന്ന മുഖിയോലാ,
വെണ്ണെതാട്ടു പുരട്ടന്ന സൗഖ്യമാം
കണ്ണാണ്ണിതന്ന മെഞ്ഞിണിതീടുന്നോം;
അതുഡികമാ സൗഖ്യമുണ്ടാക്കുവാൻ
ഈതരം ദ്രോ മാശാ പ്രമല്ലഭോ?
മത്തുരാഭരിച്ചീടുന്ന വൈരക്ക—

ഇല്ലതു ചെന്താലുല്ലുന്നാട്ടു് സാമോദം?

(കുഞ്ഞൻ പ്രവേശിച്ചു് റാധയെ നോക്കിയിട്ടു്)

ആശാഃ:- (സ്പർശം) രൂപാരണ്ണത്തിലെ വന്നേവേജ—
വനിതാലോകത്തിന്റെ വിലയററ ഭ്രഷ്ണ—

എന്നു ഫ്രെഡേറിക്ക് റാണി-പ്രൈൻഷസ്
മുദ്രാത്തിൽ നിന്നും ഉയൻ നവീനലക്ഷ്മി. എന്നി
യേളുത്തും ഇഷ്ടമായ മല്ലിക, മരാരം എന്നീ പുസ്ത
ങ്ങൾ കൊണ്ട് കോത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഈ മാല നിശ്ചയ
മായും എന്നു അംഗീയികവാനാക്കും. ഹാ,
അതു മുപകമലത്തിൽ തുള്ളുന്ന പുഞ്ചിരി ഓനക്ക്.
അതുനടമേ! നിന്നുക്കൊരു മുപമണ്ഡലം? നീയല്ലെല്ല
ഈതു്? ഈ വദനേന്ത്രവിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ച
നിന്നു ഭാഗ്യം അപ്പാരം തന്നു.

(ആശ്വാസ് അടക്കക്കുന്ന രാധ കാണ്ണൻ-കാടിച്ചുന്ന
അട്ടേഴ്സിക്കുന്ന.)

രാധ:— കണ്ണാ, കണ്ണാ-കണ്ണാ, തൊൻ-തൊൻ-എത്ര-
അന്നരാധി-കാത്തിരിക്കുന്ന-വൈനോാ?

ആശ്വാസ്:— രാധ! എനിക്ക നേരം വൈകിഞ്ഞാ?
തൊൻ അവിന്തിപ്പി. ഈ പുസ്തകിമിഡിങ്ങൾ ഒരു
നിബൃത്തിയുണ്ടാക്കിൽ തൊൻ ശീക്കുമോ? വത്ര,
രാധ! വത്ര. നമ്മക്ക് ഈവിടെ ഇരിക്കാ.

രാധ:— ഫേ, കുണ്ഠാ, തൊൻ ഒരു മാല കോത്തു.

കുള്ളൻ:— ഫനാക്കിട്ടു—ഹരിജോട്ടുതയ. (മെട്ടിക്കൊ.)

ഹരി മാല സവൃത്തേലാക്കംഗളിയായ എന്നെന്നു ദേവിക്കു
അപ്പങ്ങാരഥാക്കട്ട. (എന്ന് രാധയെ അണിഡിക്കുന്ന)

രാധ:— എന്നു ഹരി എന്നെന്നു ദൈവയവല്ലഉന്നായ
കുള്ളനവേണ്ടി ഒക്കാത്തതാണല്ലോ.

കുള്ളൻ:— കുള്ളനാണിയുവാൻ വേറെ മാലകൾ നന്നം
വേണ്ട. ഹരി പുണ്യിരിപ്പുകളിൽ ഹരി കടാക്കുക്കരി
ങ്ങവലയങ്ങളിൽ ഹല്ലേ രാധയുടെ വശത്തിൽ. എ
ന്നു കഴിത്തിന് ഹരി മുന്നാളുകൊമലുമായ കൈ
തത്തിലും വേറെ രഹജ്ഞാരം എന്നു ഹച്ചി
ക്കുന്നില്ല. (എന്ന് രാധയുടെ കരുളുന്നു തോളിത്തിട്ടുണ്ട്.)

രാധ:— (കുജ്ഞെന്നു മേൽ ചാഞ്ചിട്ട്) കുള്ളി! കുള്ളി,
എന്നൊരു കളിക്കുമ്പും. എന്നൊരു വെദ്യല്—എന്നു ദൈ
വലയം താഴീനു. അല്ല തിള്ളുനു. നിശ്ചയമാക്കുനു.
ശാന്തി—ശാന്തി, ഹരിതന്നൊയോ ബുഹമാനും!
എന്നിക്കു ഹരിപ്പാർഡ എല്ലാം പ്രകാശമയമായും പ
രിപ്പുണ്ണമായും തോന്നുനു. തികളിൽ കളിക്കമില്ല
നാം പാലാഴിയിൽ കളിക്കുന്ന പോലെ തോന്നുനു.
പുക്കഞ്ചലേല്ലും കല്ലുട്ടുമഞ്ചലേന്നപോലെ തോനു
നു. ഉലകമെല്ലാം പരിമലുംകൊണ്ട് നിറയുന്നു.

ആനദി, ആനദി—ഹാ ഞാൻ ആനദിസമുദ്ദ
ത്തിൽ മുഖനു-മുഖനു. എല്ലാം മറയുന്ന. ഞാനു
നീയും മാത്രം-ഞാനും നീയും മാത്രം-എന്ന പിടി
ചോളി തീപ്പി, പിടിചോളി—വിടങ്കെ. (എന്ന്
രാധ കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്ന.)

എല്ലാൻം:— (ആനദി അനഭവിച്ച്) ഹാ, ഇതാണ്
ബോകരഹസ്യം-എൻറെ ഏഴയം സംഗീതംകൊണ്ട്
തുള്ളുന്ന. ഇപ്പോൾ എല്ലാം വെളിവാകുന്ന. മന
പവനൻ ലതകളിൽ ഉള്ളവാക്കുന്ന ഒമ്മരണജീവി
രഹസ്യം, ഇന്ന ക്ഷയവികർ കൂടുകളിൽ ഇരുന്ന്
തുടങ്ങ കലകലശഭ്യാജിജീവിയാട്ടമുഖമായി
നിന്ന ചെയ്യുന്ന മെണ്ണസംവാദജാളിജീവി
ഈപ്പോൾ വെളിവാകുന്ന. സകല ചരാചര പ്രവ
ജ്വവും ആ പ്രേമശക്തിക്ക് കൈക്കാര്യം ചെയ്യുന്ന.
പ്രേമം, പ്രേമം-നീ തന്നെ പ്രവജ്വത്തിൻറെ മുല-
ശക്തി, ആ പ്രാമമിക്കശക്തി. പ്രിയ, രാധേ!
ആഴിക, ആഴിക; നമ്മൾ ഈ ആനദിസമുദ്രത്തിലും
ഴിക. (എന്ന് പിന്നേയും ഗാഡാഫേറുഷം ചെയ്യുന്ന.)

രാധ:— തീണ്ടാ! നോക്ക, ആ പുന്ബാററയക്കേണ്ടാ?

തീണ്ടാൻ:— ഉള്ള്, രാധ! നീയുാ വെണ്ടംലരിനെ
ക്കേണ്ടാ?

രാധ:— തീണ്ടാ, തീണ്ടാ, നാം ആ പുന്ബാററയ
പ്ലോലായിരിക്കുന്നു. യദേഹ്മിം മധുവുണ്ട് പറ
ക്കുന്ന രണ്ട് പുന്ബാററകളുണ്ട് നാം.

തീണ്ടാൻ:— രാധേ! നീയുാ വെണ്ടപ്പുവിനേന്നപ്ലാലി
രിക്കുന്നു.

രാധ:— നോക്ക! ആ പാററ ആ പുള്ളിലിരിക്കുന്നു.

തീണ്ടാൻ:— ഇപ്പോൾ പുള്ളിനേയും പാററയേയും
തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുമോ, അംവ് നൊപോ
ലെ ഇരിക്കുന്നു.

(രാധ വിവശയാക്കി തീണ്ടാനെ നോക്കുന്നു.)

തീണ്ടാൻ:— (രാധയെ ചുംബിക്കുന്നു) ഇപ്പോൾ നമ്മളും
അതുപോലെ നൊക്കുന്നു.

രാധ:— തീണ്ടാ, തീണ്ടാ, ഒരു മെയ് തരിക്കുന്നു.
ഹാ, ഈ വെള്ളിലുാവിനെ നോക്ക-തീണ്ടാ, ഈതെ
തുകൊണ്ടണ്ടാക്കിയതാണ്, അറിയാമോ?

തീണ്ടാൻ:— നോക്കോ, നല്ലവെള്ളം അറിയാം. രാധയുടെ

ഈ പദ്ധതിയിൽക്കാണ്ടണാക്കിയതാ.

രാധ:— അല്ല, അല്ല—അങ്ങോ കുള്ളൻ ആപാലു!

കുള്ളൻറെ അവശ്യമില്ല, അതുകൊണ്ട്
ണാക്കിയതാ. അതിൽനിന്നതിന്നുതാ ഈ കീഴ്
ഞഞ്ചും.

കുള്ളൻ:— അല്ല, അല്ല—ഈ രാധയുടെ ഫുമ
ത്തിൽ നിന്നണായതാ. അതു തിരഞ്ഞെടുത്തുണ്ടിയോ
എങ്ങനെ. ഫുമത്തീനോ?

രാധ:— അല്ലാ, അല്ലാ കുള്ള! കുള്ളൻറെ ഈ മെയ്യി
നെന്നു സെയ്യുന്നത്തിൽ നിന്നോ—ഈ സെയ്യുന്നത്തി
ൽനിന്നോ (എന്ന കുള്ളൻറെ മെയ്യ് തൃക്കനാ)

കുള്ളൻ:— ആത്തു, രാധയോരു പാട്ടുപാടാണോ?

രാധ:— എനിക്കു പാടാൻ വാദാലു.

കുള്ളൻ:— അതു ഭോഷ്ടില്ല, രാധേ! ഒ, ഈ റീഡ്
യത്രിൽ തിരഞ്ഞെടുന്ന സംഗ്രീതം എനിക്കു കേൾ
കാശല്ലോ: (എന്ന അവച്ചുടരുന്ന മന്ത്രത്തോ ചവിവക്കനാ.)

രാധ:— ഹാ, അതു സംഗ്രീതം എനിക്കു സപാധിന
മല്ല—താനറിയാതെ ഉയരുന്ന അതു സംഗ്രീതം, ഭവ
നമല്ലാം നിരയുന്ന അതു സംഗ്രീതം—എനിയ്ക്കുതു

സ്വാധീനംല്ലോ. വേണവിൽക്കുടിവായേ എന്ന
അപാലെ എന്നിൽക്കുടി അതു സംഗീതം ലഭിച്ച
ചൂപാക്കന്.

കൃഷ്ണൻ:— ഒന്നു പാടിനോക്ക.

രാധ:— അങ്ങും കൃഷ്ണ! എന്തിന് പാടുന്ന? ഈ
വാക്കുകളെക്കാണ്ട്— മനഃഖ്യന്നുറ ദരിദ്രസ്വരങ്ങൾ
ക്കുണ്ട്—എന്തു പാടുന്ന.

കൃഷ്ണൻ:— രാധ! നാം പരിപൂർണ്ണതയുടെ നിശ്ചലക
ഉണ്ണന്നവെച്ച് മിണ്ണാതിരിക്കവാൻ കഴിയുമോ?
അതു വിശ്വസംഗീതത്തിനോട് എത്രകണ്ട് അട്ട
ത്രഞ്ഞവയം നമ്മളുടെ മനഃഖ്യസംഗീതം എന്ന് നാഡു
ക്കൊന്നു നോക്കുക.

രാധ:— എനിക്കൊയെ സംശയം കൃഷ്ണ! പ്രപഞ്ച
കർത്താവിനം ചില വിത്രമവേളകളിൽ സുവികര
വാനാണോ ഈ ദിവ്യസംഗീതം?

കൃഷ്ണൻ:—പ്രപഞ്ചകർത്താവിനാണോ വിത്രമം! അദ്ദേഹ
തതിന്നുറ സ്വാജിക്കുകയും ഗ്രം സംഗീതത്രഞ്ഞപത്തിൽ
പ്രവഹിക്കുകയാക്കന്നു. പ്രപഞ്ചം മഴവൻ സംഗീ
തമയമാക്കന്നു. നാഭസ്വപ്നപരമാക്കന്ന സ്വാജി.

രാധ:— അതാന്നേല്ല കീഴ്പ്പാ! അങ്ങയുടെ കഴിവിളി
കുർക്കരവാർ തൊൻ അലിന്തലവിന്തു് ഒരു
വിന്തമാത്രമായി ഒരു സമുദ്രത്തിൽ അഞ്ചോളം
ഇഞ്ചോളം ഉലയുന്നതുപോലെ എനിക്ക തോന
നാതു്.

കീഴ്പ്പൻ:— വരു രാധ! പാട. അന്തുമിത്രം പറ എന്തു്
എന്ന കബളിക്കാതിരിക്ക.

രാധ:— കീഴ്പ്പൻ പാട ആളിം.

കീഴ്പ്പൻ:— തോൻ പാടിയാൽ എന്നു പിന്നാലെ
രാധ പാടണം.

രാധ:— ഓ.

കീഴ്പ്പൻ:— എക്കമരെപതം മുഹമ്മ നിന്മലം സർപ്പം
(ലോകം
ശോകഭീത്യാദിഹീനം പ്രേമസന്ധിനിത്യം.

രാധ:— തകലേ പ്രേമംപൂണി ചുങ്കചന്നോട് ചേന്
മകയാർ തന്ന മനിൽ ചുണ്ണസൗഖ്യം—
(യാദയാർ).

കുഞ്ജൻ:—തന്നൊയും മറന്നാതുപ്രാണനാമനിൽ

(പ്രേമം

തന്നൊയാം പ്രിയയോട് ചേന്നവന് തന്ന

(ധന്യൻ.

രാധ:— ശാരദാഗ്രാഫിയുമീ വെള്ളിലാവു മീ നൃം
സൗരഭാതിശായിസൂനങ്ങളും നിലനില്ലും,
യൈഞ്ഞുനം നമ്മക്കന്ന മേഖലില്ലപ്പോ, കാലം
കേവലം ദാഹനീനമാകുമിക്കന്ന നമ്മു!

കുഞ്ജൻ:—പ്രേമമാമതുതിനെ യാസപബിച്ചവക്കല്ലോ

ക്ഷേമമാണുന്നം നിത്യയൈഞ്ഞുനംതന്ന

(യപ്പോ.

അസ്ഥിരദേഹംഭിനാമാകിലെന്നതിനാളും

സുസ്ഥിരാത്മാവുണ്ടപ്പോരുമത്താൽ ദ്രു-

(ബലം.

രാധ:— കുഞ്ജ! നക്ഷത്രം മറന്നെതുത്തുങ്ങാം. കിഴക്ക്

രക്തമേഹമാലകൾ നിരത്തുത്തുങ്ങാം. നമ്മക്ക്

പിരിയേണ്ട കാലമായപ്പോ.

കുഞ്ജൻ:— ദേവി, രാധേ! ഏനിക്ക നിന്മാണ്ട്

തേ കാഞ്ഞം ചുറ്റുവാനണ്ട്. എന്നാൽ നാഞ്ചു രൂപാ

വനം വിച്ചകയായി.

രാധ:— ശ്രീജി, ശ്രീജി, എന്നോ?

ശ്രീജൻ:— നോക്കു രാധ! ഈ ഉഷ്ണസ്തിനെ നോക്കു. അവളുടെ കവിതകൾ തുട്ടതിരിക്കുന്നു. എങ്യേ നായകനായ ദിനകരനെ അവർ കാത്തു കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇവളുടെ പ്രേമംതന്നെ പ്രേമം. ഒരി വാക്കൻ ഒരു നിമിഷംമാത്രം ഈ പ്രണയിനിയെ രഹിപ്പിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ തച്ചസ്ത്ര നീക്കവാനവരിച്ചു ആ കിരൺമാലിക്കുണ്ടാ നില്ലുവാനിട? കാത്തുന്നരലോലനായ ആ കിരൺമാലി ഇവ ഒഴു-ഈ ഉഷ്ണസ്തിനെ-വിഞ്ചേച്ചുവോക്കുന്നു. അവ ഒളാ, ആ പരിഗ്രാമഹൃദയ, എത്തുചെയ്യുന്നു? തന്റെ തുള്ളുനു പ്രേമം ഈ ചെന്താരിലും ചെറു തന്നെലിലും നിക്ഷേപിച്ചു് ആത്മകാന്തന്റെ ജപവിക്കുന്ന കരണങ്ങളിൽ ലയിക്കുന്നു.

രാധ:— ഹാ, എങ്യേനാമ! ശ്രീ! എനിക്കും ഒരു മോഹം; ഈ ഉഷ്ണസ്തിനെപ്പോലെ ഈ നവയൈഥും നത്തിൽ എനിക്കും അങ്ങയുടെ കരപല്ലവങ്ങളിൽ കിടന്നു് അങ്ങയിൽത്തന്നു ലയിക്കുന്നെന്നു്

കുജ്ഞൻ:— ഹാ, രാഡെ! രാഡെ! രാഡെ! (വിത്രപുന്നം.)

രാധ:— അംഗങ്ങൾ, കുജ്ഞാ! അതു കിരണമാലിയെപ്പാലോ—

തന്നു കാഞ്ഞാന്തരഭലാലന്മൈ? ഇതു ഉഷ്ണസ്ഥിനെ
പ്പോലെ തൊന്തരം ഒരു വിരഹണിയാകയില്ലോ? ഹാ,
എൻറെ റൂദയം തള്ളുന്നു. രാധ, കുജ്ഞൻറെ ശ്രേ
മാധാരമായ അതു രാധ, മുരളിയരനായ ഉണ്ണികുജ്ഞ
ൻറെ ശ്രേമപ്രതാക്യായ അതു രാധ, ഒരു വുഡി-ഒരു
കിഴവിയായി ലോകത്തിനെന്നു ഒരു മൂലയിൽ വി
സ്മൃതയായിക്കിടക്കുക; അംഗങ്ങൾ എത്രപത്ര
സന്ദർശനപുണ്ണനായി കിരീടധാരിയായി വല്ലയി
ടത്തും വല്ല പ്രഭകമാരിക്കുള്ളെയോ രാജകമാരിക്കുള്ളെ
യോ അവസ്ഥമെങ്ങാത്തു് കല്യാണം കഴിച്ചിരിക്കുക.
എത്തു്, എത്തു്-എൻറെ റൂദയം തുടിക്കുന്ന-വെ
ച്ചപ്പുന്ന. അംഗയുാ, എന്തിക്കുതു സഹിക്കവെങ്ഗു! കുജ്ഞാ,
കുജ്ഞാ, തൊന്തരം ജരാക്രാന്തയാകയില്ല. തൊന്തരം ഈതു
ഉഷ്ണസ്ഥിനെപ്പാലെ എന്നും നിത്യയെഞ്ചുനയായി
തത്തന്നു കിടക്കു. കുജ്ഞാ, തൊന്തരം അംഗങ്ങിൽ
ലഭിക്കേണ്ട (രാധ കുജ്ഞൻ ശാസം ശാസം പുണ്ണന്നാ)

കുജ്ഞൻ:— രാധ! രാധ! ഓമനെ! ഹാ, എത്തു്,

എൻറ എഡയം തുടിക്കന്ന - അലത്തല്ലുന്ന - രാ
യെ! രായെ!

രാധ:— മുജ്ജാ, മുജ്ജാ! എൻറ നായകാ! ഏ, ലോ
കമല്ലാം ഒരു സംഗീതം-ഇവർ അതിലോരു സപ
രം രാത്രം-ലയിക്കന്ന-ലയിക്കന്ന. തൊൻ ഇന്ന് സം
ഗീതകളുാലിനിയിൽ ലയിക്കന്ന. മുജ്ജാ, തൊൻ
നശിക്കില്ലു: കോടാനകോടിയായി പ്രതിഭിനം ഉ
ല്ലന്നങ്ങളായ ചരാചരങ്ങളെല്ലുാം ഫുമത്രപി
ന്നിയായി തൊൻ പ്രകാശിക്കും. ലോകത്തിന്റെ
രാധ എന്നും പതിനാറു വയസ്സായ ഒരു ബാലിക.
മുജ്ജാ! പരമസംഗീതമെ! ആനന്ദസമാനമേ! ഇതാ,
ഇന്ന് അണംകുടി അണദയിൽ ലയിക്കന്ന. (എന്ന്
നിശ്ചേഷ്ടയായി മടിയിൽ വിഴുന്നു.)

മുജ്ജൻ:— (അതുനന്ദനാനായി) എൻറ എഡയം നിറ
യുന്ന-എൻറ എഡയം നിറയുന്ന-രാധ-രാധ—
എതൊ ഒരു ശക്തി എന്നിൽ കത്തിയൊലിക്കന്ന.
(രാധയെ നോക്കിയിട്ട്) ഓമനെ! രാധേ! എൻറ
രാധേ! എൻറ പ്രിയപ്പെട്ട രാധേ! (അവരെ നി
ശ്ചേഷ്ടയായിക്കുട്ട് വിത്രുന്നി വിത്രുന്നി) രാധേ! രാധേ!

ജീവനായികെ! പ്രാണവല്ലഭേ!..ദേവീ! വാമനേ!
പോന്നേ! ഹാ ഹാ, നീ ചിരിക്കുന്ന, നീ ചിരിക്കു
നു. എന്താരാനും തുള്ളുന്ന നിന്റെ മുതൽ
കു-ഖലു, ഖലു-നീയെന്ന വേർപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അനു
സ്രൂകാന്തിയോടും ദേവീ! നീ എന്തെ എടുത്തു
നുത്തിൽ തിള്ളഞ്ഞു. എന്തെ എടുത്തതിൽ മു
കാശിക്കുന്നു. ഇനി നമ്മൾക്ക് വേർപ്പാടേയില്ല.
രാഡേ! നിന്റെ ഫോറം സാധിച്ചു. നീ നിത്യ-
യൈരുന്നയായി; നിന്റെ നാമം ആച്ചരിതാരം നീ
ലനില്ലോ. ലോകത്തിൽ എവിടെ ഒരു യുവാവു
ണ്ണാണുവിടെ നീയും പരമാനുപ്രായിനിയായി
പ്രേമസ്പത്രചിന്നിയായി വിള്ളഞ്ഞോ. ഉലക്കിന്റെ
കഴുണ്ണു! യുവലോകമഹാഗളിപമേ! നിന്റെ പ്രേമം
വെയ്യു-മംഗളം, മംഗളം, മംഗളം.

അര ഉ'ന.

ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരഹാത കൃതി.

അവതാരകൻ, രാമവമ്മ അപ്പുന്ന തന്ത്യരാം
തിങ്ങന്നും സകാണ്ട്

ഭാവനാഭാസുരജ്ഞഭൂമം വികാരവികസപരജ്ഞഭൂമം
വാസനാകഷ്ഠകജ്ഞഭൂമം അത്യ ഇന്ധപത്തിയേഴു കവന
കസുമജ്ഞഭൂതൽ സാഹിത്യിലേപിയട തുപ്പാഭജ്ഞഭൂതൽ
ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തു അര ഉ'ന ഏതൊക്കെ .സ
ദ്വാരം കേംബം ദയിൽ കൊള്ളിക്കില്ലോ.

വില എടുന്ന മാത്രം.

താഴേ മേൽവിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടവിന്.

മാനേജിഞ്ചു് എജൻസീസു് ലിമിറ്റഡു്,
ബുക്ക് ബിപ്പാട്ട്മെന്റ്,
തുപ്പാണിത്തറ.

